

Sygn. akt I CSK 2419/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa W. Z.

przeciwko E. H., T. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt I ACa 1073/19,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od W. Z. na rzecz E. H. i T. B. kwoty po 900 zł
(dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 29 kwietnia 2021 r., w sprawie z powództwa W. Z. przeciwko E. H. i T.B. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest

korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi wiążącą się z tym, że doszło do rażącego naruszenia prawa, polegającego na nierozpoznaniu przed Sąd Apelacyjny w Poznaniu zarzutu podniesionego przez pełnomocnika powódki, dotyczącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze art. 233 § 1 k.p.c. i art. 228 § 1 i 2 k.p.c., co w konsekwencji uniemożliwiło dokonanie rzetelnej oceny poprawności wyroku sądu pierwszej instancji.

Skarżąca nie wykazała, że sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego, kwalifikowanego naruszenia prawa w rozumieniu tej przesłanki oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Sąd Apelacyjny wyjaśnił w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku z jakich względów w rozpoznawanej sprawie dokonywanie ustaleń w zakresie wartości rynkowej mieszkania zgodnie z żądaniami powódki uznał za zbędne. Wobec jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c., z procesowej podstawy kasacyjnej wyłączone są te przepisy, które bezpośrednio dotyczą podstawy faktycznej wyrokowania. W świetle powołanego przepisu oznacza to, że niedopuszczalne są zarzuty dotyczące naruszenia tych przepisów, które regulują ustalenie faktów bezdowodowo (art. 228 - 231 k.p.c.) oraz zarzuty dotyczące przepisów o ustalaniu faktów dowodowo (art. 233 § 1 k.p.c.) - zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06; z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06. Możliwe jest jedynie powoływanie się na takie naruszenie przepisów postępowania, których ostateczną konsekwencją jest błędne ustalenie stanu faktycznego, a które nie należą do kategorii błędnej oceny dowodów, ani też błędnego wnioskowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2008 r. I CSK 83/08). Takich jednak zarzutów wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800 ze zm).

[as]